

Sygn. akt II Ka 33/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Krośnie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : SSO Arkadiusz Trojanowski

Protokolant : Barbara Szydło

przy udziale oskarżyciela publicznego przedstawiciela Urzędu Celnego w Krośnie – Mariusza Dubisa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 lutego 2015 roku

sprawy **J. K.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 65 § 3 k.k.s. i art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego Urząd Celny w Krośnie

od wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 9 grudnia 2014 roku, sygn. akt II K 518/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że podwyższa wysokość orzeczonej wobec oskarżonego J. K. kary grzywny do wymiaru 80 /osiemdziesięciu/ stawek dziennych,

II. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok, za wyjątkiem orzeczenia o opłacie,

III. zasądza od oskarżonego J. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę za obie instancje w kwocie 480 zł /czteryście osiemdziesiąt złotych/.

UZASADNIENIE

Urząd Celny w K. skierował do Sądu Rejonowego w Jaśle akt oskarżenia przeciwko J. K. zarzucając mu, iż w bliżej nieustalonym okresie do dnia 08.08.2014r., w mieście J., na terenie wynajmowanego garażu, posiadał wyroby akcyzowe nieustalanej produkcji, nieoznaczone polskimi znakami akcyzy, w ilości 1.820 paczek papierosów różnych marek, pochodzące z czynu zabronionego, stanowiącego przestępstwo z art. 65 § 3 k.k.s., o wartości celnej 2.052 zł, na których ciążyą należności celne w kwocie 1.182 zł, od których należy podatek akcyzowy wynosi 27.848 zł, to jest przestępstwo skarbowe z art. 65 § 3 k.k.s. i art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2014r., sygn. akt II K 518/14, Sąd Rejonowy w Jaśle uznał oskarżonego J. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 65 § 3 k.k.s. i wykroczenie skarbowe z art. 91 § 4 k.k.s. w związku z art. 7 § 1 k.k.s., z tym że przyjął, iż oskarżony nabył wymienione wyroby akcyzowe pomiędzy 15 a 25 czerwca 2014 roku.

Za przypisany czyn Sąd skazał oskarżonego, na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. oraz art. 23 § 1 i 3 k.k.s., na karę 50 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na kwotę 60 zł.

Na podstawie art. 49 § 3 k.k.s. Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci 1820 paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków akcyzy.

Nadto, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę.

Powyższy wyrok, w części dotyczącej wysokości kary grzywny, na niekorzyść oskarżonego, zaskarżył oskarżyciel publiczny – Urząd Celny w Krośnie.

Apelacja zarzuciła rażącą niewspółmierność wymierzonej J. K. kary 50 stawek dziennych grzywny po 60 zł w sytuacji, gdy okoliczności sprawy, wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, a także wzgląd na cele zapobiegawcze, jakie reakcja karna ma osiągnąć wobec oskarżonego, jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, w tym zaspokojenia poczucia sprawiedliwości, przemawiają za orzeczeniem wyższej kary grzywny.

Oskarżyciel publiczny wniósł o zmianę punktu I zaskarżonego wyroku przez wymierzenie J. K. grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 60 zł i utrzymanie wyroku w mocy w pozostałej części.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, oskarżyciel publiczny ma co do zasady rację, że kara została orzeczona w zbyt łagodnym wymiarze (jej równowartość kwotowa to 3000 zł), ale jednocześnie kara proponowana w treści apelacji, byłaby już reakcją nadmierną (kwotowo 6000 zł). Sąd Odwoławczy wyważając zatem okoliczności obciążające i łagodzące, zwiększył ilość stawek dziennych do 80, utrzymując wyrok w pozostałym zakresie w mocy.

Pojęcie „rażącej niewspółmierności kary” było przedmiotem wielokrotnych rozważań doktryny i orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych. Wypracowano w tym zakresie spójne stanowisko. W jego myśl o „rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. (art. 387 pkt 4 d.k.p.k.) nie można mówić w sytuacji gdy Sąd wymierzając karę, uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, czyli wówczas gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową (art. 53 § 1 k.k.) zasadę sądowego wymiaru kary, nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 1982 r., Rw 542/82, OSNKW 1982/12/90).

„Rażąca niewspółmierność kary” zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodziłyby wyraźne różnice pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, którą należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowej oceny dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. Na gruncie cytowanego przepisu nie chodzi o bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać by można „rażąco” niewspółmierną w stopniu nie dających się zaakceptować” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi, sygn. akt II AKa 116/00, Prok. i Pr. 2002 /1/29).

Przenosząc te twierdzenia na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, iż orzeczona wobec J. K. kara była rażąco łagodna. Oskarżony nabył papierosy w podejrzanych okolicznościach, nie miały one znaków akcyzy i wiedząc o tym, ukrył je w miejscu, w którym najprawdopodobniej nie zostałyby znalezione, gdyby nie zbieg okoliczności i przeszukanie posesji pod kątem innego przestępstwa. Ilość papierosów była znaczna, a wysokość uszczuplonych należności publicznoprawnych bardzo wysoka. Kara za tego rodzaju czyn musi być zatem adekwatna, a w omawianym wypadku taka nie była.

Sąd Okręgowy zwiększył zatem ilość stawek dziennych grzywny uznając, że obecnie orzeczona ilość odpowiada stopniowi społecznej szkodliwości czynu. Wyższa grzywna byłaby niewspółmiernie surowa, a orzeczona, w znaczeniu kwotowym (4800 zł) będzie sumą odczuwalną i dolegliwą. Sprawia ona, że sprawca będzie na przyszłość kalkulował, czy warto popełniać przestępstwo. Warto pamiętać, że stracił on cały zakupiony towar, zatem de facto poniósł dosyć dolegliwe straty pieniężne i dlatego kara nie musi być aż tak surowa, jak chciałby tego oskarżyciel publiczny.

Jednocześnie, Sąd Rejonowy zbyt dużą wagę przykładał do faktu, że oskarżony ma niepracującą żonę i dzieci. Mimo tego był skłonny „spontanicznie” wydać na targu 10.000 zł na papierosy i wówczas nie miał dylematów, czy

przeznaczyć te pieniądze na rodzinę. Sąd zatem tym bardziej nie powinien przywiązywać do tej kwestii wagi większej, niż sam oskarżony. Jest on osobą zarabiającą, posiada majątek i zapłata kary grzywny będzie dla niego wykonalna. Będzie to dolegliwe, ale taki właśnie jest sens tej kary i ma skłonić, aby w przyszłości do podobnego czynu nie doszło.

W takim stanie rzeczy, Sąd odwoławczy częściowo uwzględnił apelację i zwiększył grzywnę, ale nie do poziomu proponowanego przez oskarżyciela, ale do poziomu relatywnego do okoliczności sprawy i stopnia szkodliwości społecznej czynu J. K..

Podstawę prawną wyroku stanowią przepisy art. 437 § 2 k.p.k., 438 pkt 4 k.p.k. i 456 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., a o opłacie za obie instancje na podstawie art. 10 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych.